

»Jewell on huippuvireessä tässä
jännittävässä ja vakuuttavassa tarinassa.»

– PUBLISHERS WEEKLY

The background of the entire cover is a composite image. The top half shows a dark, dense forest at night, with a small, brightly lit house visible through the trees. The bottom half shows a woman with long dark hair, wearing a light-colored, short-sleeved dress, floating horizontally underwater. She is looking upwards with her arms slightly out. Sunlight rays or light beams penetrate the water from above, creating a dramatic, ethereal effect.

LISA Jewell

YÖHÖN KADONNUT

WSOY

Lisa Jewell Yöhön kadonnut

Suomentanut Karoliina Timonen



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI



Englanninkielinen alkuteos
The Night She Disappeared

Copyright © 2021 by Lisa Jewell
Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja WSOY 2022
ISBN 978-951-0-47777-9
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on omistettu isälleni.

Araknofobia

ARAKNOFOBIA. SANA josta voi jo kuulla sen karmivan merkityksen. Toisen tavun kova »rak» on kulmikas kuin hämähäkin inhottavat jalat. Pehmeä »fo» taas kuin vatsan kuvottava pyörähdys silloin kun on näkevinään jonkin vilistävän seinällä tai lattialla. Alussa ja lopussa »a», niin kuin pään sisällä kuuluva kauhun huuto: aaaaaaaa!

Tallulahilla on araknofobia.

Tallulah on keskellä pimeyttä.

Osa I

Kesäkuu 2017

LAPSI ALKAA kitistä. Kim jää vielä paikoilleen ja pidättää hengitystään. Vauvan nukuttaminen on kestänyt koko illan. On perjantai, keskikesän ilta on hiostavan kuuma, ja normaalisti Kim olisi tähän aikaan ystäviensä kanssa ulkona. Kello on yksitoista: hän olisi baaritiskillä tilaamassa viimeistä kierrosta ennen kotiinlähtöä, mutta nyt hän kuitenkin on täällä, verkkareissa ja T-paidassa, tummat hiukset kietaituina nutturalle, rillit päässä piilareiden sijaan, sohvapöydällä lämmennyt lasillinen viiniä, jonka hän kaatoi itselleen aiemmin mutta ei ole ehtinyt juoda.

Hän ottaa kaukosäätimen, hiljentää television ääntä ja kuuntelee.

Kyllä hän kuuli oikein: selviä itkua tunnustelevia etujoukkoja – eräänlaisia kuivia, pahaenteisiä inahduksia.

Kim ei ole koskaan oikein pitänyt vauvoista. Kyllä hän piti omistaan ihan tarpeeksi, mutta lasten ensimmäiset vuodet olivat koettelemus hänenkaltaiselleen yliherkälle ihmiselle. Siitä lähtien, kun kumpikin hänen lapsistaan nukui ensimmäistä kertaa koko yön läpeensä, Kim on pitänyt

keskeytyksetöntä yöunta erittäin – mahdollisesti suhteetoman – korkeassa arvossa. Hän sai jälkikasvunsa nuorena ja olisi helposti ehtinyt tehdä ja löytänyt sydämestäänkin tilaa vielä yhdelle tai kahdelle lapselle, mutta hän ei kyennyt enää ottamaan riskiä unettomista öistä. Vuosien ajan hän on suojellut nukkumistaan tarkasti unimaskien, korvatulppien, tyynysuihkeiden ja hänen ystävänsä Yhdysvalloista tuomien runsaiden melatoniinivarantojen avulla.

Ja sitten, hiukan yli vuosi sitten, hänen teini-ikäinen tyt-tärensä Tallulah sai lapsen. Ja nyt Kim on kolmekymmentä-yhdeksänvuotias isoäiti, ja hänen talossaan on jälleen itkevä vauva, näin pian – siltä se tuntuu, *niin pian* sen jälkeen, kun hänen omat lapsensa lopettivat itkemisen.

Mutta vaikka se tapahtui kymmenen vuotta ennen kuin Kim olisi ollut valmis, pääosin lapsenlapsen saaminen on ollut vain ihanaa. Pojan nimi on Noah, ja hänellä on tummat hiukset kuten Kimillä itselläänkin, kuten myös kummal-lakin Kimin lapsista (Kim ei ole oikeastaan koskaan edes pitänyt kuin tummahiuksisista lapsista; vaaleahiuksiset ovat hänestä jotenkin kammottavia). Noahin silmien väri vaihtelee tumman- ja kullanruskean välillä valosta riippuen, ja hänellä on tukevat jalat ja käsivarret, joiden ranteissa on läskimakkarat. Hän hymyilee ja nauraa herkästi ja viih-dyttää itse itseään, joskus jopa puolikin tuntia kerrallaan. Kim hoitaa poikaa aina kun Tallulah on koulussa, ja joskus hänen vatsaansa kouraisee paniikki, jos hän tajuaa, ettei ole kuullut Noahin ääntelevän muutamaan minuuttiin. Silloin hän ryntää tarkistamaan syöttötuolin tai sitterin tai sohvan

nurkan, juoksee varmistamaan, että poika on yhä elossa, ja siellä tämä aina on, syvällä mietteissään, kääntelemässä kankaisten kirjan sivuja.

Noah on oikea unelmalapsi. Hän ei kuitenkaan ole hyvä nukkumaan, ja se aiheuttaa voimakasta stressiä Kimille.

Toistaiseksi Tallulah ja Noah asuvat täällä Kimin kanssa, samoin kuin Zach, Noahin isä. Yöt Noah viettää vanhempiensa välissä Tallulahin huoneen parivuoteessa, ja nukkumaan käydessään Kim laittaa tulpat korviinsa ja soittaa puhelimeltaan jotakin valkoista kohinaa. Siten hän yleensä säästyy Noahin unettomuuden aiheuttamalta öiseltä kakofonialta.

Tänään Zach ja Tallulah ovat kuitenkin lähteneet ulos viettämään »parisuhdeiltaa», mikä kuulostaa omituisen keski-ikäiseltä kahdelle yhdeksäntoistavuotiaalle nuorelle. He menivät juuri siihen pubiin, jossa Kim olisi normaali-tilanteessa tänään istunut. Hän sujautti Zachille kahdenkymmenen punnan setelin, kun he olivat lähdössä, ja kehotti heitä pitämään hauskaa. He ovat ensimmäistä kertaa ulkona kahdestaan sen jälkeen kun Noah syntyi. He erosivat silloin kun Tallulah oli raskaana, ja palasivat takaisin yhteen noin puoli vuotta sitten, kun Zach oli vannonut, että olisi maailman paras isä. Ja ainakin toistaiseksi hän on myös pitänyt sanansa.

Nyt Noah itkee jo ihan kunnolla, joten Kim huokaisee ja nousee ylös.

Samalla hänen puhelimensa piippaa viestin merkiksi. Hän avaa ja lukee viestin.

Täällä on joitain tyyppejä koulusta, ne kysyi meitä niille jatkoille. Ihan vain jotain tunniksi. Onko ok? ☺

Ja sitten, samalla kun Kim kirjoittaa vastausta, heti perään tulee toinen viesti.

Onko Noahilla kaikki hyvin?

Oikein hyvin, Kim kirjoittaa. Ollut tosi kiltisti. Menkää te vain ja pitäkää hauskaa. Olkaa niin myöhään kuin haluatte. Pusuja.

Kim kapuaa yläkertaan Noahin pinnasängyn ääreen ja ajattelee ahdistuneena vielä seuraavaakin tuntia, joka kuluisi pimeässä keinutellen ja hyssytellen, rauhoitellen ja kuiskaillen samalla kun kuu hohtaisi keskikesän hämyisellä taivaalla, jolla on vielä kalpea aavistus päivänvalosta. Talo vain narisisi tyhjyyttään, kun kaikki muut ihmiset istuisivat pubeissa. Mutta kun hän lähestyy vuodetta, kuu valaisee Noahin pullean posken ja Kim näkee, miten pojan silmät syttyvät loistamaan hänet nähdessään. Hän kuulee Noahin vetävän helpottuneena henkeä, kun joku on viimein tullut, ja näkee tämän ojentavan käsivarsiaan häntä kohti.

Kim poimii lapsen ylös, painaa tämän rintaansa vasten ja sanoo: »Mikä nyt on hätänä, poika kulta, mikä hätänä?» ja äkkiä hänen sydämensä laajenee ja supistuu, kun se tiedostaa, että tuo poika on osa häntä ja rakastaa häntä, ettei poika kaipaa ainoastaan äitiään vaan on tyytyväinen, kun Kim tulee lohduttamaan häntä yön pimeydessä.

Kim vie Noahin olohuoneeseen ja istuttaa syliinsä. Hän antaa pojalle kaukosäätimen, jonka nappeja tästä on ihana painella, mutta nyt Kim huomaa pojan olevan siihen liian

väsynyt. Noah haluaa nukkua. Ja kun tämä alkaa vähitellen rentoutua isoäitinsä sylissä, Kim tietää, että hänen pitäisi viedä lapsi takaisin omaan sänkyynsä – hyvä unihygieniä ja rutiinit ja niin edelleen – mutta hänkin on nyt liian väsynyt siihen, silmät painuvat väkisin kiinni, ja hän vetää torkkupeiton sohvalta heidän päälleen, asettelee tyynyn mukavasti pänsä taakse, ja niin hän ja Noah vaipuvat hiljaisina rauhalliseen horrokseen.

Useita tunteja myöhemmin Kim säpsähtää hereille. Keski-kesän yöhetki on jo melkein ohi, ja olohuoneen ikkunan takana näkyvällä taivaalla hohtavat jo kuumen aamuauringon ensimmäiset säteet. Kim suoristaa niskansa ja tuntee jo-kaista lihastaan särkevän. Noah on edelleen syvässä unessa, ja Kim siirtää poikaa varovasti niin, että yltää ottamaan puhe-
limensa. Kello on kaksikymmentä yli neljä aamulla.

Hän ärsyyntyy hetkeksi. Toki hän sanoi Tallulahille, että he voisivat viipyä niin myöhään kuin haluaisivat, mutta tämä on jo hulluutta. Hän etsii Tallulahin numeron ja soittaa siihen. Puhelu ohjautuu suoraan vastaajaan, joten hän etsii Zachin numeron ja soittaa siihen. Jälleen, suoraan vastaajaan.

Ehkä he ovatkin tulleet aiemmin, nähneet Noahin nukkumassa Kimin sylissä ja ajatelleet, että olisi mukava saada koko sänky kerrankin itselleen. Hän kuvittelee heidät kurkkimassa olohuoneen ovella, riisumassa kenkäänsä, hiipimässä portaat ylös ja hyppäämässä sitten tyhjään vuoteeseen, kietomassa jalat ja kädet toistensa lomaan, suukottelemassa leikkisästi hiprakassaan.

Hitaasti ja varovasti Kim asettelee Noahin itseään vasten ja nousee sohvalta. Hän kiipeää yläkertaan ja menee Tallulahin huoneen ovelle. Se on kokonaan auki, niin kuin hän sen yhdeltätoista jätti, kun kävi hakemassa Noahin. Hän laskee pojan lempeästi pinnasänkyyn, ja ihme kyllä, tämä ei havahdu siihen. Sitten hän istuu Tallulahin vuoteen laidalle ja soittaa tyttärelleen uudelleen.

Puhelu ohjautuu taas suoraan vastaajaan. Hän soittaa Zachille. Puhelu ohjautuu vastaajaan. Hän jatkaa tätä pingisottelua vielä tunnin. Aurinko on noussut jo kokonaan, ja on aamu, mutta on vielä liian aikaista soittaa kenellekään muulle. Niinpä Kim keittää itselleen kahvia ja leikkaa palan maalaisleivästä, jota hän ostaa aina viikonlopuksi Tallulahille. Hän levittää leivälle voita ja hunajaa, jota hän ostaa saman kadun varrella asuvalta mehiläistarhurilta suoraan tämän etuovelta, ja sitten hän syö leipänsä ja odottaa ja odottaa, että päivä alkaisi kunnolla.

Elokuu 2018

»**H**ERRASVÄKI GRAY! Tervetuloa!»
Sophie näkee hopeahiuksisen miehen, joka kävelee heitä kohti reippain askelin pitkin puupaneloitua käytävää. Miehen käsi on jo ojennettuna, vaikka heidän välillään on vielä kolme metriä matkaa.

Päästyään heidän luokseen mies tarttuu Shaunin käteen ja sulkee sen käsiensä väliin lämpimästi kuin Shaun olisi pikkulapsi, jonka sormia palelee.

Sitten hän kääntyy Sophien puoleen ja sanoo: »Onpa mukava viimein tavata myös rouva!»

»Neiti itse asiassa, anteeksi», Sophie sanoo.

»Ah, niinpä tietenkin. Typerä minä, tiesin kyllä. Sophie Beck. Minä olen Peter Doody, toiminnanjohtaja.»

Peter Doody hymyilee Sophielle säteillen. Hänen hampaansa ovat luonnottoman valkoiset kuusikymppiselle miehelle. »Ja sinä olet kuulemma kirjailija?»

Sophie nyökkää.

»Minkälaisia kirjoja sinä kirjoitat?»

»Dekkareita», Sophie vastaa.

»Dekkareita! Katsos vain! No, täältä Maypole Housesta löydät takuulla paljon ammennettavaa; täällä sitä sattuu ja tapahtuu. Muistat vain muuttaa kaikkien nimet!» Doody nauraa kovaan ääneen omalle vitsilleen. »Minne muuten pysäköitte?» hän sitten kysyy ja osoittaa valtavan sisäänkäynnin toisella puolella näkyvää pihatietä.

»Ihan tuohon sinun autosi viereen», Shaun sanoo.
»Toivottavasti se käy?»

»Erittäin hyvin, erittäin hyvin.» Doody kurkistaa Shaunin olan yli. »Entäpä jälkikasvu?»

»Äidilläään. Lontoossa.»

»Niin, aivan, tietenkin.»

Sophie ja Shaun vetävät matkalaukkuja perässään ja seuraavat Peter Doodya yhteen pääaulasta lähtevistä pitkistä käytävistä. Sieltä he jatkavat pariovien läpi lasitunneliin, joka yhdistää vanhan talon uudisrakennukseen, ja sitten sen takaovesta ulos ja alas mutkittelevaa polkua, joka johtaa pienen viktoriaanisen talon pihaan. Heti talon takaa alkaa metsä, ja sen ympärillä kasvaa kehässä ruusupensaita, jotka ovat juuri aloittamassa loppukesän kukintansa.

Peter ottaa taskustaan avainnippun ja irrottaa siitä messinkirenkaassa olevan parin. Sophie on nähnyt talon kerran aiemmin, mutta silloin se oli vielä edellisen rehtorin koti, joka oli täynnä tämän perheen huonekaluja ja esineitä, koiria ja valokuvia. Peter avaa oven, ja he seuraavat häntä talon takaosan eteisaulaan, joka on laatoitettu liuske kivellä. Kumi- saappaat ja naulakoissa roikkuneet öljykangastakit ja talutushihnat ovat kadonneet. Tilassa on petrolinen, savuinen

tuoksu, ja lattialautojen välistä käy kylmä veto, mistä johtuen talo tuntuu oudon talviselta jopa keskellä kuuminta kesää.

Maypole House sijaitsee Surrey Hillsin pittoreskissa Upfield Commonin kylässä. Se oli aikanaan lääninherran kartano, mutta kaksikymmentä vuotta sitten sen osti Magenta-niminen yritys, joka omistaa kouluja ja oppilaitoksia eri puolilla maailmaa. Kartanosta tehtiin yksityinen preppauskoulu 16–19-vuotiaille, jotka ovat reputaneet päättökokeissa tai ylioppilaskirjoituksissa – eli käytännössä koulu epäonnistujille. Ja Sophien miesystävä Shaun on nyt paikan uusi rehtori.

»Tässä.» Peter pudottaa avaimet Shaunin käteen. »Nyt ne ovat sinun. Milloin loput tavaranne saapuvat?»

»Kolmelta», Shaun vastaa.

Peter tarkistaa ajan Applen älykellostaan ja sanoo: »No sittenhän teillä on hyvin aikaa tulla lounaalle publiin. Minä tarjoan!»

»Oho.» Shaun katsoo Sophieta. »Me, tuota, otimme itse asiassa lounasta mukaan.» Hän osoittaa lattialla heidän jaloissaan olevaa kangaskassia. »Mutta siis kiitos kuitenkin.»

Peter ei vaikuta hätkähtävän. »No, tiedoksi tulevaa varten, paikallinen publi on mahtava. Swan & Ducks. Puiston toisella puolella. Heillä on sellainen välimerellinen menu, mezejä ja tapaksia. Mustekalamuhennos on uskomattoman hyvää. Ja viinikellari on erinomainen. Omistaja antaa teille alennusta, kun kerrotte, keitä olette.»

Hän katsoo uudestaan kelloaan ja sanoo: »No niin, mutta jätän teidät nyt käymään taloksi. Kaikki tunnusluvut

löytyvät täältä. Tätä te tarvitsette, että voitte päästää muuttoauton portista, kun se saapuu, ja tämä taas on etu-oven koodi. Kortillanne pääsette kulkemaan kaikista sisä-ovista.» Hän antaa kummallekin kaulaan ripustettavat kulkuluvat. »Ja minä palaan aamulla valmiina ensimmäiseen työpäiväämme. Muuten, alkää ihmetelkö jos törmäätte erikoisesti pukeutuneisiin ihmisiin; eräs ulkopuolinen taho on järjestänyt täällä koko viikon kestäneen kesäleirin, jonka *Glee*-tyyppisen jutun. Tänään on leirin viimeinen päivä, ja he lähtevät huomenna. Ja Kerryanne Mulligan, koulumäntämme – sinähän kai tapasit hänet viime viikolla?»

Shaun nyökkää.

»Hän huolehtii siitä porukasta, joten teidän ei tarvitse vaivata päätänne sen suhteen. Ja siinäpä kaikki, luulen. Ai niin, paitsi... » Peter harppoo jääkaapille ja avaa sen. »Pieni lahja Magentalta teille.» Muuten tyhjässä jääkaapissa on pullo halpaa kuohuviiniä. Hän sulkee jääkaapin, työntää kädet sinisten chinojensa taskuihin ja ottaa ne sitten taas pois kätelläkseen heitä kumpaakin.

Ja sitten hän on mennyt, ja Shaun ja Sophie ovat ensimmäistä kertaa kahdestaan uudessa kodissaan. He katsovat toisiaan ja sitten ympärilleen ja sitten taas toisiaan. Sophie kumartuu kangaskassin puoleen ja ottaa kaksi viinilasiasia, jotka hän pakkasi tänä aamuna, kun he valmistelivat lähtöä Shaunin Lewishamin-talosta. Hän poistaa talouspaperin lasien ympäriltä, laskee ne keittiötasolle, avaa jääkaapin ja ottaa lahjapullon ulos.

Sitten hän tarttuu Shaunin ojentamaan käteen ja seuraa

tätä puutarhaan. Heillä on länsipiha, ja tähän aikaan päivästä se on varjoisa, mutta on silti tarpeeksi lämmintä istua siellä ilman pitkähihaista.

Sillä välin kun Shaun avaa pulloa ja kaataa heille lasilliset, Sophie antaa katseensa liukua pitkin näkymää: takapihan puutarhaa rajaavien ruusupensaiden välissä on puinen portti, joka johtaa sammaleenvihreään metsikköön. Puuston välissä on nurmialueita, joille keskipäivän aurinko luo latvustojen läpi kultaisia laikkujaan. Hän kuulee lintujen viserryksen oksistossa. Hän kuulee kuohuviinin poreilun lasissa. Hän kuulee hengityksen keuhkoissaan ja veren kiertävän suonissa hänen ohimoillaan.

Hän huomaa Shaunin katsovan häntä.

»Kiitos», Shaun sanoo. »Kiitos todella paljon.»

»Mistä!»

»Tiedät kyllä mistä.» Shaun tarttuu häntä käsistä. »Siitä miten paljon uhraat ollaksesi täällä kanssani. Minä en ansaitse sinua. En oikeasti ansaitse.»

»Kyllä ansaitset. Minähän olen vain 'huono laastari', kuten ehkä muistat.»

He hymyilevät kuivasti toisilleen. Tuo on vain yksi monista Sophieen liittyvistä ikävistä asioista, joita Shaunin ex-vaimo Pippa oli kuulemma sanonut, kun oli saanut tietää heidän suhteestaan. Toinen oli »Hän näyttää paljon vanhemmalta kuin kolmekymmentäneljä», ja kolmas: »Hänellä on oudon litteä takamus.»

»No, olit sitten mitä muuta tahansa, ainakin olet paras kaikista. Ja minä rakastan sinua.» Shaun painaa huulensa

lujasti vasten Sophien rystysiä ja päästää sitten tämän kädet, jotta Sophie voi ottaa viinilasinsa.

»Täällä on tosi kaunista», Sophie sanoo unelmoivasti ja katsoo takaporttia sekä sen takana olevaa metsää. »Minne tuolta pääsee?»

»En yhtään tiedä», Shaun vastaa. »Ehkä sinun pitää käydä tutkimassa asiaa lounaan jälkeen.»

»Niin», Sophie sanoo. »Ehkä minun pitää.»

Shaun ja Sophie ovat olleet yhdessä vasta puoli vuotta. He tapasivat, kun Sophie kävi Shaunin koululla puhumassa kustannusalaista ja kirjoittamisesta tämän abiturienttioppilaille. Shaun oli tarjonnut kiitokseksi lounaan, ja aluksi Sophie oli ollut hermostunut, sillä hänestä oli tuntunut kuin hän olisi joutunut opettajan puhutteluun. Hän ei voinut sille mitään: niin vahvasti hän yhdisti vanhemman miesopettajan kanssa kaksin olemisen jostakin luvattomasta kiinni jäämiseen. Sitten hän oli kuitenkin huomannut Shaunin hyvin, hyvin tummanruskeat, lähes mustat silmät sekä leveät hartiat ja sen, että tällä oli ihanan lämmin ja sydämellinen nauru, täyteläiset huulet eikä vihkisormusta, ja sitten hän oli tajunnut Shaunin flirttailevan. Seuraavana päivänä Sophie oli saanut Shaunilta sähköpostia tämän henkilökohtaisesta osoitteesta. Siinä oli ollut vielä kiitokset käynnistä koululla, ja sitten Shaun oli kysynyt, haluaisiko Sophie käydä testaamassa sitä uutta korealaista ravintolaa, josta he olivat lounaalla jutelleet, kävisikö vaikka perjantai-iltana, ja Sophie oli ajatellut, ettei ollut koskaan käynyt treffeillä nelikymppisen tai

töissä solmiota käyttävän miehen kanssa, itse asiassa hän ei ollut käynyt millään treffeillä viiteen kokonaiseen vuoteen, ja hän tosiaan halusi kokeilla sitä uutta korealaista paikkaa, joten miksipä ei.

Niillä ensimmäisillä treffeillä Shaun oli kertonut, että läh-tisi lukuvuoden loputtua siitä isosta lukioista Lewishamissa ja aloittaisi rehtorina yksityisessä sisäoppilaitoksessa Surrey Hillsissä. Ei siksi, että hän olisi halunnut työskennellä yksityisellä puolella hienossa mahonkikalusteisessa työhuoneessa, vaan koska hänen entinen vaimonsa Pippa oli siirtämässä heidän kaksosensa täydellisen mukavasta kunnallisesta peruskoulusta, jossa he olivat olleet jo kolme vuotta, kalliiseen yksityiskouluun, jonka lukukausimaksuista hän odotti Shaunin maksavan puolet.

Ei Sophie ollut alkuun tajunnut tai edes ajatellut kerrotun vaikutuksia. Maaliskuu vaihtui huhti- ja toukokuun kautta kesäkuuksi, ja hän ja Shaun tulivat koko ajan läheisemmiksi, alkoivat olla yhä suurempi osa toistensa elämää, ja sitten Sophie tapasi Shaunin kaksoset, jotka antoivat hänen peitellä itsensä sänkyyn ja lukea heille satuja ja kammata heidän hiuksiaan, ja sitten alkoivat kesälomat, ja hän ja Shaun alkoivat viettää yhä enemmän aikaa yhdessä, ja sitten yhtenä iltana, kun he olivat istuneet kattoterassilla Thamesin rannalla juomassa cocktaileja, Shaun oli sanonut: »Tule mukaan. Tule minun kanssani Maypole Houseen.»

Sophien ensireaktio oli ollut ei. Ei ei ei ei ei. Hän oli lontoolainen. Hän oli itsenäinen. Hänellä oli oma uransa ja sosiaalinen elämänsä. Hänen perheensä asui Lontoossa.

Kuitenkin kun heinäkuu vaihtui elokuuksi, kun Shaunin lähtö alkoi olla yhä lähempänä ja Sophie pelkäsi elämänsä menettävän sen myötä muotonsa, hän tuli toisiin aatoksiin. Ehkä olisi mukavaa asua maalla, hän ajatteli. Ehkä hän voisi keskittyä paremmin töihin ilman kaupunkielämän häiriöitä. Ehkä hän pitäisi asemasta rehtorin puolisona; voisihan se olla viehättävää niin hienossa koulussa. Hän lähti Shaunin mukaan käymään koululla, hän käveli talossa, johon Shaun muuttaisi, hän tunsu terrakottalaattojen tukevan lämmön jalkojensa alla, ja hän nuuhki villiruusuja, vastaleikatun nurmen ja auringon lämmittämien jasmiinien aistillista tuoksua, joka kantautui puutarhasta takaoven läpi. Eteiskäytävässä hän huomasi juuri sopivan tilan hänen työpöydälleen. Siitä avautui ikkunanäkymä koulun sisäpihalle. Hän ajatteli: Minä olen kolmekymmentäneljä ja pian olen kolmekymmentäviisi. Olen ollut yksin hyvin, hyvin kauan. Ehkä minun pitäisi tehdä tämä älytön juttu.

Ja niin hän sanoi kyllä.

He ottivat Shaunin kanssa kaiken irti viimeisistä Lontoon-viikoistaan. He istuivat Etelä-Lontoon jokaisella kadunvarsiterassilla, kävivät kaikenlaisissa hämäräperäisissä etnisissä ravintoloissa ja parkkihalleissa järjestettävissä drive-in-elokuvissa. He vaeltelivat pop up -ruokatahtumissa ja järjestivät puistopiknikejä keskellä grime-musiikin, sireenien ja dieselmoottorien kakofoniaa. He viettivät kymmenen päivää Mallorcalla Palman keskustassa hienossa Airbnb-asunnossa, jonka parvekkeelta avautuivat näkymät satamaan. He viettivät viikonloppuja Shaunin

lasten kanssa ja veivät heitä South Bankille juoksemaan suihkulähteissä, syömään terassilounaita Giraffessa ja Wahacassa ja käymään Tate Modernissa sekä Kensington Gardensin leikkipuistoissa.

Ja sitten Sophie oli vuokrannut New Crossin -kaksionsa ystävälleen, perunut kuntosalijäsenyytensä, eronnut tiistai-iltaisin kokoontuvasta kirjoittajaryhmästä, pakannut muuttaman muuttolaatikon ja lähtenyt Shaunin mukaan tänne, jumalan selän taakse.

Ja nyt kun aurinko paistaa puiden latvustojen läpi heitellen valopilkkuja Sophien mekon tummalle kankaalle ja maahan hänen jalkojensa alla, häneen hiipii kihelmöivä onnen tunne. Tunne siitä, että tämä käytännöllisistä syistä syntynyt päätös onkin ehkä kohtalon satumaista ohjausta. Ehkä heidän kuuluukin olla täällä, ehkä tämä tekee hyvää hänelle, hyvää heille molemmille.

Shaun vie heidän lounasastiansa ja -tähteensä keittiöön. Sophie kuulee, miten vesihana aukeaa ja astiat kilisevät, kun niitä lasketaan suureen keraamiseen altaaseen.

»Lähden nyt sinne kävelylle», hän huutaa Shaunille avoimen ikkunan läpi.

Puutarhasta lähtiessä hän kääntyy sulkemaan portin takanaan, ja samalla hänen katseensa osuu johonkin, mikä on naulattu puuaitaan.

Se on palanen pahvia; näyttää siltä kuin se olisi repäistyt pahvilaatikosta.

Siihen on raapustettu tussilla alaspäin kohti maata osoitettava nuoli ja sanat »Kaiva tästä».

**»Mukaansatempaava ja nautittava,
loppu saa kyöneleet kihoamaan silmiin.»**

- THE GUARDIAN

19-vuotias Tallulah on lähdössä treffeille. Äiti katsoo, kun tytär katoaa kauniiseen kesäiltaan, joka muuttuu yöksi, sitten aamuksi. Äiti odottaa, mutta Tallulah ei palaa kotiin. Viimeiseksi hänet on nähty suuntaamassa bileisiin taloon, joka sijaitsee tiheäpuustaisen metsän laidalla. Äiti etsii, mutta Tallulahista ei löydy jälkeäkään.

Vuotta myöhemmin dekkarikirjailija Sophie on lähdössä kävelyllä samaiseen metsään, kun hänen katseensa osuu johonkin, mikä on naulattu puuaitaan. Se on pahvikyltti, johon on raapustettu tussilla alaspäin kohti maata osoittava nuoli ja sanat »Kaiva tästä»...



www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-47777-9